

Wilhelm Busch

**PERËNDIA PO,
POR
PSE JEZUSI?**

MEOS Svizzera

Wilhelm Busch

Perëndia po, por pse Jezusi?

Marrë nga libri „Jesus unser Schicksal“

Titulli i originalit: „Gott ja, aber wozu Jesus?“

© Aussaat-Verlag Neukirchen-Vluyn

© për botimin në gjuhën shqipe: MEOS Svizzera
Literaturdienst Zum Guten Brunnen,
Hirzenbachstrasse 102, Postfach 1, CH-8061 Zürich

Në bashkpunim me:

EAD, Postfach 30 02 64, D-44232 Dortmund

Verbreitung Christlicher Schriften
Postfach, CH-2500 Biel/Bienne 8

Përktheu: Tom Pergjokaj

Realizimi kompjuterik: Gjevalin Kabashi

Botimi i parë 2000

Shytpur në Zvicër: Good News Druck, Höri ZH

PERËNDIA PO, POR PSE JEZUSI?

Një pastor i moshuar, siç jam unë, i cili gjithë jetën ka punuar në qytete të mëdha, vite me radhë dëgjon vazhdimisht të njëjtat pyetje. Ato janë pyetje të përzemërta. Njëra prej tyre është: «Si mund ta lejojë Zoti këtë?» Një tjetër tingëllon: «Kaini dhe Abeli ishin vëllezër. Kaini vrau Abelin. Kush ishte gruaja e Kainit?» Por njëra prej pyetjeve më të dashura është kjo: «Zotëri pastor, ju gjithmonë flisni për Jezusin. Ju jeni një fanatik! Nuk është me rëndësi se çfarë feje ka njeriu. Me rëndësi është që të ketë respekt ndaj të Lartit, të Padukshmit».

Kjo është e qartë si drita e diellit, apo jo? Gëte, i cili ishte nga Frankfurti prej nga jam edhe unë, ka thënë diçka të ngjashme: «Ndjenjat janë gjithçka; emri është vetëm

zhurmë dhe tym...» Nuk është me rëndësi a flasim për Allahun, Buden, fatin apo për «Qenien e Lartë». Me rëndësi është që të besojmë në diçka. Të kërkojsh të përcaktosh besimin është fanatizëm. Kështu mendojnë të paktën pesëdhjetë për qind e njerëzve, apo jo? Ende më kujtohet një zonjë e moshuar, e cila njëherë më pat thënë: «O, z. pastor, prapë me ato bisedat tuaja për Jezusin. A nuk ka thënë vetë Jezusi: 'Në shtëpinë e Atit tim ka shumë banesa'? Atje ka vend për të gjithë!» Miq të dashur, ky është një gabim i rëndë!

Isha në Berlin njëherë, në aeroportin Tempelhofer Feld. Para se të hipnim në aeroplan duhej të kalonim nëpër kontrollin e pasaportave. Përpara meje ishte një njeri i madh, i gjatë përtej mase, me një mbulesë të madhe udhëtimi që e mbante nën sqetull. Ai me të shpejtë ia paraqiti pasaportën nëpunësit të doganës. «Mos u ngutni!» - i tha nëpunësi. «Pasaporta juaj paska skaduar!» «Mos u bëni cikërrimtar!» - iu përgjigj njeriu. «Me rëndësi është ta kem pasaportën». «Jo», tha me vendosmëri nëpunësi, «me rëndësi është të keni pasaportë të vlefshme».

Pikërisht kështu është edhe me besimin. Nuk është me rëndësi që vetëm të besosh në

diçka - pa marrë parasysh se në çka. Çdokush në mënyrën e vet beson në diçka. S'ka shumë kohë që njëri më tha: «Besoj se me një kilogram mish lope mund të bëhet një supë e mirë». Edhe ky është një lloj besimi! Nuk është e thënë që të kemi çfarëdo besimi, por ta kemi besimin e vërtetë, besimin me të cilin mund të jetojmë edhe kur gjithçka në jetë na duket e errët, besimin i cili na ndihmon në tundime të mëdha dhe i cili na ndihmon të ballafaqohemi me vdekjen. Vdekja është një provë e madhe për vërtetësinë e besimit tonë.

Ekziston vetëm një besim i vërtetë me të cilin mund të jetojmë si duhet dhe të vdesim si duhet: ky është besimi në Zotin Jezu Krisht, Birin e Perëndisë. Jezusi vetë ka thënë: «Në shtëpinë e Atit tim ka shumë banesa». Mirëpo, ekziston vetëm një derë për të hyrë në banesat e Perëndisë: «Unë jam dera: kush hyn nëpër mua, do të shëlbohet».

Jezusi është dera. E di mirë se njerëzit nuk duan të dëgjojnë këtë. Ata mund të diskutojnë për Perëndinë me orë të tëra, të shkëmbejnë mendime lidhur me atë se çfarë mund të jetë ai. Por, për Jezusin nuk mund të diskutojnë.

Po ju them: vetëm besimi në Jezusin, Birin e Perëndisë, mund të na shpëtojë dhe të na mundësojë të jetojmë dhe të vdesim në paqe.

Një ngjarje e vogël që më ka ndodhur njëherë, para disa vjetësh, kur po shëtisja nëpër Essen, tregon se si ky besim njerëzve u duket qesharak. Dy burra po rrinin në trotuar, si duket ishin minatorë. Në çastin kur po kaloja pranë tyre, njëri më përshëndeti: «Tungjatjeta, zotëri pastor!» Unë u ktheva dhe e pyeta: «Prej nga njihemi?» Ai qeshi dhe i tha tjetrit: «Ky është pastor Busch! Djalosh shumë i mirë!» - «Faleminderit!» i thashë. «Djalosh i mirë», vazhdoi ai, «por është pak budalla!» - «Budalla? Pse?» pyeta me zemërim. Pastaj ai përsëriti: «Vërtet, pastori është një djalosh shumë i mirë! Veçse vazhdimisht flet për Jezusin!» U gëzova. «Mik i dashur», i thashë, «nuk jam budalla! Mbas njëqind vjetësh do të jeni në amshim. Pastaj gjithçka do të varet nga ajo se a e keni njohur Jezusin. Prej tij varet se a do të jeni në parajsë apo në ferr. Më tregoni, a e njihni Jezusin?» Ai duke qeshur iu kthye minatorit tjetër: «E sheh, përsëri ia filloi!»

Pikërisht këtë po dua të filloj tani. Në Bibël ka një varg që do ta përdor si pikëmbështetje. Ai varg tingëllon kështu: «Kush ka Birin (e

Perëndisë), ka jetën». Ndoshta keni dëgjuar ose lexuar diçka për Jezusin, por kjo nuk do të thotë se ju e keni atë. «Kush ka Birin e Perëndisë» - dëgjojeni mirë fjalën «ka» - «ka jetën» - këtu dhe në përjetësi! «Ai që nuk ka Birin e Perëndisë, nuk ka jetën». Kështu thotë Fjala e Zotit. E dini proverbin: «Kush ka, ka!» Të njëjtin kuptim ka vargu biblik që përmendëm. Prandaj kisha dashur t'ju bind - për të mirën tuaj - që ta pranoni Jezusin dhe t'ia dorëzoni jetën tuaj në duart e tij. Jeta pa të është mjerim.

Do t'ju tregoj pse duhet të besojmë vetëm në Jezusin dhe pse besimi në të është i vetmi besim i vërtetë. Ose, të shprehem më personalisht: kisha dashur t'ju tregoj pse më duhet Jezusi dhe pse duhet të besoj në të.

1. JEZUSI ËSHTË ZBULESA E PERËNDISË

Kur dikush më thotë: «Unë besoj në Perëndinë, por pse më duhet Jezusi?» unë i përgjigjem: «Kjo është marrëzi! Perëndia është Perëndi i padukshëm! Pa Jezusin nuk mund të dimë asgjë për Perëndinë!»

Njerëzit mund të trillojnë Perëndinë e tyre, «Zotin e dashur», për shembull, i cili nuk e lë në

baltë një njeri të ndershëm që nuk pi më shumë se pesë kriklla birrë në ditë! Por Perëndia nuk është ashtu! Allahu, Buda - janë vetëm projekte të dëshirave tona. Po Perëndia? Pa Jezusin nuk mund të dimë asgjë për Perëndinë. Jezusi na e shfaq Perëndinë. Perëndia ka ardhur te ne në personin e Jezusit.

Do t'ju bëj të qartë këtë përmes një ilustrimi. Përfytyrojeni një shtresë të trashë mjegulle. Prapa kësaj shtrese mjegulle është i fshehur Perëndia. Meqë njerëzit nuk mund të jetojnë pa të, ata fillojnë ta kërkojnë. Ata përpiqen të depërtojnë në mjegull. Këto janë përpjekjet e feve të ndryshme. Përmes tyre njerëzit mundohen ta gjejnë Perëndinë. Të gjitha fetë kanë një gjë të përbashkët: të gjitha kanë mbetur në mjegull dhe nuk e kanë gjetur Perëndinë.

Perëndia është Perëndi i fshehur. Këtë e ka kuptuar mirë një njeri që quhej Isaia, i cili pastaj ka thirrur: «Zot, ne nuk mund të vijmë te ti. Ah, sikur ti t'i shqyeje qiejtë dhe të zbrisje!» Dhe, merrne me mend, Perëndia e ka dëgjuar këtë britmë! Ai çau mjegullën e trashë dhe erdhi te ne - në Jezusin. Perëndia erdhi te ne atë ditë kur engjëjt po brohoritnin në fushën e Betlehemit: «Sot, ju lindi Shpëtimtari! Lavdi Hyjit në më të lartin qiell!» Kurse tani Jezusi na thotë: «Kush më

ka parë mua, ka parë edhe Atin». Pa Jezusin nuk do të kisha ditur asgjë për Perëndinë. Ai është i vetmi person prej të cilit mund të marr njohje të sigurt për Perëndinë. Si mund të thotë dikush: «Unë mundem pa Jezusin!»

2. JEZUSI ËSHTË DASHURIA SHPËTIMTARE E PERËNDISË

Njëherë më intervistoi një gazetar. Ai më pyeti: «Pse mbani takime të këtilla?» Unë iu përgjigja: «Sepse kam frikë se njerëzit do të shkojnë në ferr!» Ai qeshi dhe më tha: «Ferri nuk ekziston!» Unë ia ktheva: «Do të shohim. Pas njëqind vjetësh do ta dini nëse keni ju të drejtë apo Fjala e Zotit. «Më thuaj», e pyeta, «a i je frikësuar ndonjëherë Perëndisë?» «Jo!» u përgjigj. «Askush nuk ka nevojë t'i frikësohet Zotit të dashur!» Pastaj i sqarova: «Edhe ai që ka njohuri të cekëta për Perëndinë duhet ta dijë se nuk ka asgjë më të tmerrshme se Perëndia i shenjtë dhe i drejtë, Gjykatësi i mëkateve tona. A mendoni se ai do t'i lërë pa i gjykuar mëkatet tuaja? Ju po e quani 'Zoti i dashur'. Bibla nuk e quan vetëm ashtu. Bibla thotë shumë më tepër: 'Është gjë

e tmerrshme të bjerë njeriu në duart e Perëndisë së gjallë'».

A jeni frikësuar ndonjëherë nga Perëndia? Në qoftë se jo, atëherë ende nuk keni filluar ta dalloni realitetin e tmerrshëm të Perëndisë së shenjtë dhe të mëkateve tuaja. Por kur të filloni t'i frikësoheni Perëndisë, do të pyetni: «Si mund të qëndroj para Perëndisë?» Unë besoj se marrëzia më e madhe e kohës sonë është se nuk i frikësohemi më zemërimit të Perëndisë. Kur një popull nuk e merr më seriozisht Perëndinë e gjallë dhe zemërimin e tij kundër mëkatit, kjo është një shenjë ngurtësie të tmerrshme.

Profesor Karl Heim më ka treguar njëherë për një udhëtim që kishte bërë për në Kinë, Pekin. Atje e kishin çuar në një mal në majën e të cilit ishte i ndërtuar një altar që quhej «altari i qiellit». I shpjeguan se «natën e pajtimit» qindra e mijëra njerëz shkonin atje, me fenerë në dorë. Pastaj shkonte edhe perandori - në atë kohë në Kinë ende sundonin perandorët - dhe sillte flinë e pajtimit për popullin e vet. Pastaj profesor Heim vazhdoi: «Këta paganë dinin se ç'ishte zemërimi i Perëndisë dhe se njeriu ka nevojë për t'u pajtuar me Perëndinë».

Njeriu i ngritur, përkundrazi, mendon se mund të flasë për «Zotin e dashur» dhe se Perëndia do të

jetë i kënaqur përderisa ai i paguan taksat kishës!
Është koha që të fillojmë përsëri t'i frikësohemi
Perëndisë! Të gjithë kemi mëkatuar. Vërtet, secili
prej nesh.

Pasi të mësohemi përsëri t'i frikësohemi
Perëndisë, do të pyesim: «Si mund t'i ikim
zemërimin të Perëndisë? Kush mund të na
shpëtojë?» Vetëm pasi të fillojmë t'i bëjmë këto
pyetje, do të na hapen sytë dhe do të kuptojmë se
Jezusi është dashuria çliruese e Perëndisë.
«Perëndia dëshiron që të gjithë njerëzit të
shpëtohen». Por ai nuk mund të jetë i padrejtë.
Perëndia nuk mund ta lërë mëkatin pa e denuar.
Për këtë arsye ai e dha Birin e tij - për të na
shpëtuar nga mëkati dhe për të na pajtuar me
Perëndinë.

Ta zëmë se po shkojmë bashkë në Jerusalemin.
Jashtë qytetit është një kodër. Aty janë mbledhur
mijëra njerëz. Lart mbi kokat e njerëzve janë
ngritur tre kryqja. Njeriu në kryqin e majtë është si
ne - mëkatar. Gjithashtu edhe ai në anën e djathtë.
Por shikojeni atë njeriun në mes. Ai që ka një
kurorë ferrash në kokë. Ai është Biri i Perëndisë së
gjallë!

*O njeri i shenjtë sa shumë plagë që ke,
Nga koka e trupi t'pikon djersë e gjak,*

*I përbuzur, i përqeshur nga kjo botë je,
I rrahur, i munduar pa mëshirë aspak!*

Pse u kryqëzua Jezusi? Ai kryq është altari i Perëndisë. Dhe, Jezusi është «Qengji i Perëndisë që i shlyen mëkatet e botës» dhe na pajton me Perëndinë.

Derisa nuk e gjeni Jezusin, hidhërimi i Perëndisë qëndron mbi ju, edhe nëse nuk e dini këtë, edhe nëse e mohoni. Vetëm ai që vjen te Jezusi mund të gëzojë paqen e Perëndisë. Sepse, «ai e mori dënimin, në mënyrë që ne ta kemi paqen».

Më lejoni ta ilustroj këtë me një shembull të thjeshtë. Gjatë Luftës së Parë Botërore kam shërbyer si artiljer. Topat tanë ishin me mburoja. Një ditë kishim dalë në vijën e frontit pa këmbësorinë mbrojtëse përpara. Atë ditë na sulmuan tanket. Një breshër plumbash nga radhët e këmbësorisë së armikut qëlluan mburojat e topave tanë, por mburojat ishin mjaft të trasha dhe ne ishim fshehur prapa tyre. Në atë çast mendova: «Nëse e zgjas dorën jashtë mburojës, do të më bëhet shoshë nga plumbat dhe do të kisha derdhur shumë gjak. Por prapa mburojes jam i sigurt».

Jezusi është mburoja ime. E di mirë se pa Jezusin nuk do t'i kisha qëndruar gjyqit të Perëndisë. Pa Jezusin nuk do të kisha pasur paqe

në zemër, pa marrë parasysh se çka do të kisha bërë. Pa Jezusin nuk mund të vdes i qetë. Pa Jezusin do të kisha shkuar në shkatërrimin e përjetshëm.

S'ka dyshim që ekziston vdekja e përjetshme - pritni pak dhe do të shihni! Por kur qëndroj prapa kryqit të Jezusit, jam i sigurt ashtu si isha prapa mburojes së topit. Jam plotësisht i sigurt se ai është Shpërblyesi im, Shpëtimtari im. Jezusi është dashuria çlirimtare e Perëndisë.

Dëgjoni me vëmendje. «Perëndia dëshiron që të gjithë njerëzit të shpëtohen». Për këtë arsye ai e dha Birin e tij: për të na shpëtuar nga mëkati dhe për të na pajtuar me Perëndinë. Kjo vlen edhe për ju! Mos pushoni derisa nuk e keni siguruar paqen e Perëndisë, shpëtimin që jep ai!

Pse kam nevojë për Jezusin?

3. VETËM JEZUSI MUND TA ZGJIDHË PROBLEMIN MË TË MADH TË JETËS

E dini se cili është problemi më i madh i jetës? Pleqtë, natyrisht, mendojnë për tëmblin, veshkët, ose ndonjë sëmundje tjetër që mund ta kenë. Të rinjtë për dashnorin ose dashnorën. Çdokush ka ndonjë problem. Por, më besoni,

problemi më i madh në jetë është mëkati ynë para Perëndisë.

Shumë vite kam shërbyer mes të rinjve dhe gjithnjë më duhej të kërkoja ilustrime të reja për t'iu ndihmuar që ta kuptonin këtë të vërtetë. Njërën prej atyre ilustrimeve do ta përdor këtu. U thosha: «Përfytyrojeni se që nga lindja e mbajmë një rreth hekuri në qafë. Ta zëmë se sa herë që mëkatoj, i ngjitet një hallkë. Kam një mendim të ndyrë: një hallkë. Sillem keq me nënën: një hallkë. Flas keq për të tjerët: një hallkë. E kaloj ditën pa u lutur dhe bëj sikur Zoti nuk ekziston: një hallkë. Bëhem i pandershëm, gënjej: një hallkë».

Përpiquni ta përfytyroni gjatësinë e zinxhirit që tërheqim prapa. Ky është zinxhiri i mëkateve tona. Ndonëse zinxhiri nuk shihet, mëkatet janë të vërteta para Zotit. Mëkatet tona janë të shumta dhe ne i tërheqim ato me vete ngado që të shkojmë. Shpesh pyes veten pse njerëzit nuk janë të lumtur dhe të kënaqur edhe atëherë kur i kanë punët mirë. Duket se kanë çdo arsye për të qenë të lumtur, por nuk janë. Pse? Nuk mund të jenë të lumtur sepse me vete mbartin zinxhirin e rëndë të mëkateve të tyre. Dhe, askush nuk mund t'i lirojë nga ky zinxhir, asnjë predikues, asnjë prift, madje as edhe një engjëll. As Perëndia nuk mundet

thjesht ta heqë sepse ai është i drejtë: «Ç'të mbjellësh, do të korrësh».

Por këtu është Jezusi! Ai është i vetmi që mund ta zgjidhë problemin më të madh të jetës sonë. Ai ka vdekur për mëkatet tona. Me vdekjen e tij ai ka paguar për to. Prandaj ai mund të na lirojë nga zinxhiri i mëkateve tona. Ai është i vetmi që mund ta bëjë këtë!

Nga përvoja ime mund t'ju tregoj se çlirim i vërtetë është kur e din se të janë falur mëkatet. Kjo është liria më e madhe që dikush mund ta përjetojë. Ky përjetim jo vetëm që ndryshon jetën, por edhe vdekjen. Ju pleqtë do ta kuptoni mirë këtë: të vdesësh dhe ta dish se të janë falur mëkatet është mirë, por të vdesësh dhe të shkosh në përjetësi duke i marrë mëkatet me vete është diçka e tmerrshme.

Njoh njerëz të cilët gjatë gjithë jetës së tyre thoshin: «Unë jam i mirë. Unë jam i drejtë». Por një ditë ata do të vdesin dhe do ta lënë edhe dorën e mikut të fundit dhe do të zbulojnë se anija e jetës së tyre, e përfshirë nga rryma e përjetësisë, lundron drejt takimit me Perëndinë. Asgjë nuk do të mund të marrin me vete: as shtëpizën, as llogarinë e bankës, as librezën e kursimit - vetëm mëkatin. Kështu do të dalë njeriu para Perëndisë. Gjë e tmerrshme! E tillë

është vdekja e njeriut. Kur disa thonë: «Ashtu vdesin të gjithë njerëzit!» - atëherë ata vërtet vdesin ashtu! Por ti nuk ke nevojë të vdesësh ashtu! Jezusi të ofron faljen e mëkateve! Ky është çlirimi më i madh që ekziston.

Kam qenë 18 vjeçar kur kam përjetuar se ç'është falja e mëkateve. Zinxhiri im u këput dhe ra. Pastaj ndodhi me mua ashtu siç thotë një këngë:

*Lavdi Zotit që më shpëtoi.
Nga mëkati ai më liroi.
Sot ty t'kërkon zemra ime
Dhe shpirti im ty t'dëshiron.*

Dëshira ime është që edhe ju ta përjetoni faljen që ofron Zoti. Ejani pranë Jezusit. Ai po ju pret. Thoni: «Zot, jeta ime është e çoroditur dhe plot me mëkate. Nuk kam dashur ta pranoj këtë. Gjithmonë e kam mbajtur veten për njeri të mirë. Tani po i sjell të gjitha mëkatet e mia para teje. Dua të besoj se gjaku yt mund të m'i shlyejë të gjitha mëkatet». Falja e mëkateve është gjë e mrekullueshme.

Në shekullin e 17 në Angli ka jetuar një njeri me emër John Bunyan. Shumë vite i ka kaluar në burg për shkak të besimit të tij. Disa gjëra nuk

ndryshojnë kurrë! Mbas Fjalës së Zotit, burgu është gjëja më stabile. Në burg, Bunyan shkroi një libër të mrekullueshëm, i cili edhe sot është aktual. Aty ai paraqet jetën e të krishterit si një udhëtim plot me aventura të rrezikshme. Libri flet për një njeri që jetonte në qytetin e Shkatërrimit. Atë papritmas e kap një shqetësim dhe thotë për afërsisht kështu: «Këtu asgjë nuk është në rregull. Më mungon paqja. Jam i mjerë. Duhet të iki nga ky vend». I tregon gruas për këtë. Ajo i thotë: «Je nervoz. Ke nevojë për pushim». Por, asgjë nuk i ndihmon. Shqetësimi mbetet. Pastaj një ditë vendos: «S'më ka mbetur gjë tjetër, duhet patjetër të iki nga ky qytet!» Dhe ikën. Pas disa hapave kupton se mbante një barrë të rëndë në shpinë. Dëshiron ta heqë, por nuk mundet. Sa më shumë që largohej, aq më tepër i rëndohej barra. Para se të nisej nuk e kishte ndier këtë barrë, i ishte dukur normale. Por duke u larguar nga qyteti i Shkatërrimit, barra i bëhej gjithnjë e më e rëndë. Më në fund mezi që mund të ecte. Me mundim të madh arrin të ngjitet përpjetë një shtegu malor. Barra i bëhet pothuaj e padurueshme. Papritmas, te një kthesë, sheh një kryq para vetes. Gati i pavetëdijshëm bie te kryqi, kapet për të dhe shikon lart. Po në këtë çast ndien se barra i hiqet nga shpina dhe, duke u

rrokullisur me një krismë të madhe, bie në humnerë.

Ky tregim është një ilustrim për atë se ç'mund të përjetojë një njeri kur afrohet te kryqi i Jezu Krishtit.

*Në je rëndë i ngarkuar,
Edhe barrën nuk mban dot,
Ngrit lart sytë e vështro Zotin;
Veten mos mundo më kot.*

Mua më janë falur mëkatet sepse Shpëtimtari im ka pësuar për mua. Zinxhiri i mëkateve më është hequr. Barrën nuk e kam më. Askush tjetër përveç Jezusit nuk mund të të japë një dhuratë si kjo: faljen e mëkateve.

Pse kam nevojë për Jezusin? Do t'ju tregoj edhe një arsye pse besoj në Jezusin.

4. JEZUSI ËSHTË BARIU I MIRË.

Me siguri e keni provuar se sa keq është të jesh i vetmuar dhe sa e zbrazët duket jeta në atë kohë. Në vetmi kuptojmë: «Diçka më mungon. Por çka?» Po ju tregoj unë. Ju mungon Shpëtimtari i gjallë!

Pak më parë u tregova se Jezusi ka vdekur në kryq për të paguar për mëkatet tona. Mos e harroni këtë varg: «Ndëshkimi që na solli paqen ra mbi të». Të vdekur e zbritën nga kryqi dhe e vunë në një varr të gërmuar në shkëmb. Pastaj rrokullisën një gur të madh para hyrjes së varrit. Për të qenë plotësisht të sigurt, guvernatori romak urdhëroi që të vulosej guri dhe të vihej roja te hyrja e varrit. E marr me mend se ndonjëri prej ushtarëve që bënë rojë mund të ketë qenë luftëtar i paepur që ka luftuar nëpër shumë vende të njohura të asaj kohe si: në Gali, Germani, Azi, Afrikë... Ndoshta trupat e tyre kishin shenja plagësh. Në agimin e ditës së tretë ata qëndronin para varrit me mburoja, heshta dhe helmeta. Legjionarëve romakë vërtet mund t'iu zihej besë kur bënë rojë. Por, Bibla thotë: «...një engjëll i Zotit zbriti nga qielli, e rrokullisi gurin». Dhe Jezusi doli nga varri. Kjo pamje ishte aq e frikshme, sa ushtarët e paepur ranë përtokë si të vdekur. Pak më vonë, Jezusi takoi një vajzë të varfër. Bibla thotë se Jezusi kishte dëbuar më parë shtatë demonë prej saj. Atë mëngjes vajza ishte duke qarë. Jezusi iu afrua. Ajo nuk ra përtokë nga frika. Përkundrazi, lotët e saj u kthyen në lot gëzimi kur e njohu Jezusin e ringjallur dhe tha: «Mësues!» Ajo u ngushëllua sepse e dinte se «Jezusi, Bariu i mirë, ishte i gjallë dhe pranë saj».

E shihni, për këtë arsye dua ta kem Jezusin. Kam nevojë që dikush të më kapë për dore. Jeta më ka futur në ujëra të turbullta. Për shkak të besimit kam kaluar shumë kohë në burgjet naziste. Në burg, nganjëherë, mendoja: «Edhe një hap dhe do të bie në errësirën e çmendurisë prej nga nuk mund të kthehem më». Pastaj më afrohej Jezusi. Përsëri gjithçka kthehej në gjendjen normale. Këtë mund ta vërtetoj.

Në burg më është dukur një natë sikur u hap vetë ferri. Atë natë nazistët kishin sjellë të burgosur, të cilët pastaj do t'i çonin në një kamp përqendrimi. Ata nuk kishin asnjë fije shprese. Në mesin e tyre kishte kriminelë dhe të pafajshëm - hebrenj. Atë natë, ishte e shtunë, zemrat e atyre njerëzve ishin të mbushura me deshpërim të thellë. Papritmas filluan të bërtasin me sa zë që kishin. Nuk mund ta merrni me mend këtë skenë. Një ndërtesë e tërë e mbushur me klithma deshpëruese njerëzish, të cilët përplaseshin në mure dhe në dyer të qelive. Gardianët u nervozuan dhe shtinë me revole në tavan dhe, duke vrapsuar prej një qelie tek tjetra, filluan t'i godasin me grushta majtas e djathtas. Unë rrija ulur në qeli dhe mendoja: «Kështu duhet të jetë në ferr». Është vështirë të përshkruhet një skenë e tillë. Pikërisht në atë

çast më erdhi mendimi: «Jezusi! Ai është këtu!»
Po ju tregoj atë që kam përjetuar. Pastaj kam
pëshpëritur në qelinë time me zë të ulët, fare të
ulët: «Jezus! Jezus! Jezus!» Për tre minuta u
kthye qetësia.

A më kuptoni? E thirra atë. Askush tjetër nuk
më dëgjoi, përveç Jezusit - dhe demonët u
larguan. Pastaj, megjithëse ishte e ndaluar,
këndova me zë të lartë:

*Jezus i dashur gëzimi im je ti,
Ma kthen shpresën përsëri,
Ti ndodhesh në çdo deshëpërim,
Si mbrojtësi im më sjell shpëtim,
Ti më largon prej kotësisë
Dhe më afron pranë Perëndisë,
Çast i bekuar është i yti kthim,
Çdo gjëje të keqe i sjell ndalim.*

Të gjithë të burgosurit e dëgjuan këtë këngë.
Gardianët nuk thanë asnjë fjalë pse po këndoja
me zë të lartë. Miq të dashur, në atë çast kam
përjetuar se ç'do të thotë ta kesh Shpëtimtarin e
gjallë.

Kam thënë edhe më parë se të gjithë do ta
përjetojmë një ditë çastin e fundit - vdekjen.
Njëherë m'u afrua njëri dhe më tha: «Ju

priftërinjtë gjithmonë i frikësoni njerëzit duke u fulour për vdekjen». Unë iu përgjigja: «Nuk kam nevojë ta frikësoj askënd me këtë. Kësaj i frikësohemi të gjithë!» Çfarë ngushëllimi do të jetë kur në çastin e fundit të mund ta kapim dorën e Bariut të mirë! Njerëzit më thonë, dhe besoj se është e vërtetë, se «Njeriu i sotëm më pak i frikësohet vdekjes se jetës. Jeta për të është shumë më e keqe se vdekja». Mirëpo, miq të dashur, ekziston një gjë më e mirë: të jetosh me Shpëtimtarin!

Dua t'ju tregoj një ngjarje tjetër, të cilën shpesh e kam përdorur si ilustrim. Është e pabesueshme, por e vërtetë. Kam njohur një industrialist në Essen. Ishte njëri prej atyre njerëzve që dinte të bënte humor. «Zotëri», më thoshte, «bëni mirë që fëmijëve ua mësoni të mirën. Urdhëroni një çek prej 100 markash për punën tuaj!» Por kur e pyesja se ku qëndronte ai me besimin, shpejt më përgjigjej: «Lene atë, zotëri, e dini, unë kam botëkuptimin tim...» E shihni? Ishte njeri i mirë, por larg nga Zoti ashtu si Hëna nga Siriusi.

Një ditë po kurorëzoja një çift të ri. Kjo nganjëherë nuk është edhe aq e këndshme në kishat tona të mëdha e të zbrazëta. Çifti i ri erdhi bashkë me disa dhjetëra dasmorë. Ishin ulur si të humbur në atë kishë të madhe. Miku im

industrialist ishte kumbar. Vërtet më vinte keq për këtë njeri. Kishte veshur një frak elegant dhe në dorë mbante kapelën cilindrike. Nuk dinte gjë se si duhej të sillej në kishë. Nga fytyra mund t'ia lexoje mendimet: «A duhet të bie në gjunjë? Ose të bëj kryq? Ç'duhet të bëj?» U mundova t'i ndihmoja që të ndihej i lirë. Ia mora cilindrin nga dora dhe e lashë mënjanë. Pastaj filluam të këndojmë. Ai nuk e kishte idenë për këngën që këndonim, por mundohej të këndonte bashkë me ne. A mund ta përfytyroni atë zotëri? Përndryshe, atij nuk i mungonin sjelljet jashtë kishës.

Pastaj ndodhi diçka shumë e jashtëzakonshme. Nusja kishte qenë ndihmëse në shërbesat e fëmijëve, kështu që tani kishin ardhur rreth 30 vajza për të kënduar në ceremoninë e martesës. Ato kishin hipur lart në galeri dhe me zërat e tyre të ëmbël fëmijërorë filluan të këndojnë një këngë të thjeshtë:

*Zoti është Bariu i mirë,
Asgjë mua s'më mungon,
Në fusha të gjelb'ra m'shpien,*

I hodha një vështrim mikut tim dhe u çudita: «Ç'ka ky njeri? Mos u sëmur?» E kishte ulur kokën, kishte mbuluar fytyrën me duar dhe po dridhej. Së

pari mendova: «I paska ndodhur diçka! Duhet ta thërras mjekun». Mirëpo, pastaj kuptova se po qante pandërperë. Kënga vazhdoi:

*Në fusha të gjëb'ra m'shpien,
Zemrën time ma gëzon.
Në shtigje të drejta m'prin,
Nga mëkati Ai më mbron;
Zoti është Udhëheq'si im,
Jetën time e drejton.*

Gjithë ai burrë, industrialist i madh, rrinte ulur dhe qante. Përnjëherë e kuptova se ç'kishte ndodhur në kishën e zbrazët. Ai kishte thënë me vete: «Këta fëmijë kanë diçka që unë nuk e kam: Bariun e mirë. Unë jam një njeri i mjerë, i vetmuar dhe i humbur!»

Edhe ju, pa marrë parasysh kush jeni, mashkull apo femër, nuk do të arrini shumë në jetë nëse nuk mund të thoni si këta fëmijë: «Jam i lumtur që i takoj grigjës së Jezu Krishtit dhe që kam Bariun e mirë». *Pa të nuk mundeni! Pse të mos merrni vendimin jetësor, i cili ju mundëson që këto fjalë të jenë edhe tuajat?*

Pse besoj në Jezusin? Sepse ai është bariu i mirë, miku im më i mirë, Shpëtimtari i gjallë.

Pse kam nevojë për Jezusin? Dua t'ju tregoj edhe arsyen e fundit:

5. JEZUSI ËSHTË PRINCI I JETËS

Para shumë vitesh kam organizuar një kamp në Böhmerwald. Pasi u larguan të rinjtë, unë duhej të rrija edhe një ditë për të pritur makinën që do të vinte për të më marrë. Atë natë fjeta në një kullë gjuetarësh, e cila dikur i kishte takuar një mbreti. Në atë kohë, aty banonte vetëm pylltari. Ndërtesa ishte gjysmë e rrënuar. Nuk kishte rrymë elektrike, por kishte një dhomë dite të madhe me një oxhak ku ndizej zjarri. Pylltari më solli një llambë vajguri dhe më dëshiroi natë të mirë. Jashtë gjëmonte stuhia. Shiu binte rrëke nëpër bredhat që ishin rreth shtëpisë. Ishte një vend ideal për tregime misterioze.

Pikërisht atë natë nuk kisha me vete asgjë për të lexuar. Pastaj në skaj të oxhakit gjeta një broshurë. Fillova të lexoj në dritën e zbehtë të lambës së vajgurit. Kurrë nuk kisha lexuar diçka kaq të tmerrshme. Në faqet e saja një mjek kishte zbrazur zemërimin e tij kundër vdekjes. Faqe mbas faqe kishte pjesë si kjo: «O vdekje, armiku i njerëzimit! U mundova një javë të tërë që ta heqja nga kthetrat e tua një jetë njeriu dhe tamam kur mendova se e kisha shpëtuar, ti

qëndrove pranë shtratit të tij dhe ma rrëmbeve duke u zgërdhirë - dhe i tërë munda im shkoi kot. Unë mund t'i shëroj njerëzit, por e di se gjithçka është e kotë - vjen ti me dorën tënde skeletore. O vdekje, ti je mashtruese, je armik!» Kështu shfrente në çdo faqe urrejtjen kundër vdekjes.

Pastaj erdhi fragmenti më i keq: «O vdekje, fundi i të gjithave!» Dhe po e citoj fjalë për fjalë: «O mallkim! Po të ishe me të vërtetë fundi i të gjithave! Kur të shikoj, kthehesh në pikëpyetje. Atëherë pyes veten a është vdekja vërtet fundi? Në qoftë se jo, atëherë ç'është?»

Ja ku mund të arrini! Por unë mund t'ju them se vdekja nuk është fundi i gjithçkajes! Jezusi, i cili dinte gjithçka për të, ka thënë: «E gjerë është rruga që të çon në shkatërrim... e ngushtë është rruga që çon në jetë!» Fati ynë vendoset këtu në tokë. Kjo është arsyeja pse gëzohem që kam Shpëtimtarin, i cili më jep jetën këtu dhe në këtë çast - i cili është jeta dhe i cili çon në jetë. Për këtë arsye dëshiroj t'u tregoj edhe të tjerëve për të.

Gjatë Luftës së Parë Botërore kam qëndruar me javë të tëra në Verdun ku në atë kohë zhvillohej njëra prej betejave më të ashpra. Ndërmjet dy vijave të frontit kishte një mori të vdekurish. Gjatë gjithë jetës më ka ndjekur ajo era e neveritshme e

kufomave të kalbura. Sa herë që shoh përmendore me ndonjë mbishkrim: «Të rënë për atdheun», e ndiej atë duhmën e kufomave të Verdunit. Kur mendoj se mbas njëqind vjetësh asnjëri prej nesh nuk do të jetë më këtu, ma zë frymën përsëri ajo duhmë e tmerrshme e vdekjes. A nuk e ndieni edhe ju?

Mirëpo, në këtë botë të vdekshme ekziston njëri që është ngjallur nga të vdekurit! Ai thotë: «Unë jetoj, edhe ju do të jetoni! Besoni në mua! Ejani tek unë! Kthehuni! Bëhuni të mitë! Do t'ju çoj në jetë!» A nuk është kjo e mrekullueshme? Si mund të jetojë njeriu në këtë botë të tmerrshme pa këtë Shpëtimtar, i cili është jeta dhe të çon në jetën e përjetshme?

Para pak ditësh lexova një letër të vjetër, të cilën e kishte shtypur profesor Karl Heim. Letra ishte e shkruar nga një ushtar i krishterë, i cili ishte vrarë në Rusi gjatë Luftës së Parë Botërore. Në letër shkruante: «Ajo që po ndodh këtu është një egërsi. Kur rusët hedhin raketa, neve na kap paniku. E çfarë të ftohti! E bora! Tmerr! P or unë nuk kam frikë! Nëse vdes, do të jetë mrekulli. Përnjëherë do të hyj në lavdi. Pastaj nuk do të ketë më mundime - unë do ta shoh Zotin tim faqe për faqe dhe do të jem i mbështjellë me shkëlqimin e tij. Jo, nuk më vjen keq nëse vdes

këtu». Kjo gjë i ndodhi pak kohë më vonë. Kur e lexova këtë letër, mendova: «Sa mirë që një i ri nuk i frikësohej vdekjes vetëm se e njihte Jezusin!»

Vërtet, Jezusi është Princi i jetës. Ai u jep të vetëve sigurinë për jetën e përjetshme.

Njëherë në Laipzig, për festën e kishës, ishte organizuar një pritje në bashkinë e qytetit. Aty ishin mbledhur funksionarët e lartë të qytetit dhe ata të kishës. U mbajtën fjalime të kujdesshme që të mos i shkaktonin pakënaqësi njëri-tjetrit. Ceremoninë duhej ta mbyllte Heinrich Giesen, sekretar i përgjithshëm i kishës, të cilës po i kremtonim përvjetorin. Nuk mund ta harroj atë çast kur Heinrich Giesen u ngrit dhe tha: «Zotërinj, ju po na pyetni se çfarë njerëz jemi ne. Kisha dashur t'ju tregoj me vetëm një fjali: Ne jemi njerëz që lutemi: 'Zot i dashur, më bëj të shenjtë që të mund të hyj në parajsë!'» Pastaj u ul përsëri. Ishte e pabesueshme se si të pranishmit u tronditën përnjëherë.

Paul Gerhardt, poet i krishterë, ka shkruar:

*Kështu vërtet do ta kaloj
Jetën në këtë botë,
Por, n'këtë çadër të huaj
Nuk mendoj të rri dot.*

*Rrugën time e ndjek
Në Vendlindje që çon,
Atje ku Ati im më pret
Dhe me mall më përqafton.*

Dëshiroj që edhe ju të mund të vazhdoni në këtë mënyrë udhëtimin tuaj nëpër këtë botë.

Pse kemi nevojë për Jezusin? Sepse gjithçka, absolutisht gjithçka, varet nga ajo nëse e njohim atë!

